

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

arbejde under. Man er nødt til, hvis der ikke skal udkræves mægtige Kapitaler hos de paagældende Landmænd, at sikre Landbruget mod Virkningerne af saadanne Svingninger. Jeg tør endogsaa sige, at de Tal, jeg her har nævnt, er ikke tilnærmelsesvis Udtryk for de største og hurtigste Svingninger. Den Hvede, som almindeligvis anvendes til Hvedemel her i Landet, Manitoba-Hvede, vel nok den bedste og den dyreste Hvede, kostede den 1. Januar 1938 mellem 30 og 32 Kr. pr. Td., naar den blev indført til Danmark, og nu købes Hveden til Priser, der ligger under 13 Kr. pr. Td.

Jeg gad nok spørge, om nogen virkelig i fuldt Alvor tror, at Landmændene kan arbejde under saadanne Prissvingninger uden at være i Besiddelse af meget stor Driftskapital. Og vi kan fra et Par andre Omraader nævne Kendsgerninger, som jeg synes maa give en den samme Opfattelse. Disse Kendsgerninger synes jeg maa lette det for det ærede Medlem Hr. Løje at gaa ind i en Politik som den, her er Tale om. Fra 1929 til 1932 faldt Svineprisen her i Landet fra rundt regnet 105 Kr. pr. Stk. til 37—38 Kr., og Kreaturprisen faldt for et Gennemsnitskreatur fra 225 Kr. til 85 Kr. Jeg tror derfor, at Stillingen vilde blive ganske umulig, hvis man ikke gennem en saadan Lovgivning som den, der er gennemført, værnede det arbejdende Landbrug mod Virkningerne af disse store Prissvingninger.

Det ærede Medlem henstillede til mig — og det har det ærede Medlem Hr. N. P. Andreasen ogsaa gjort —, om man ikke kunde komme op paa højere Procenter end de 40 og 50, jeg har foreslaaet. Jeg skal dertil sige, at jeg har ikke det mindste imod, at man kommer højere op, hvis det kan naas, uden at man presser Hvedepriserne over Kornlovens Priser, og hvis det kan forenes med Fremstilling paa forsvarlig Vis af Brød. Men efter alle de Forhandlinger, som er ført — og det nævnte det ærede Medlem Hr. N. P. Andreasen ogsaa —, menes der fra sagkyndig Side, at man ikke kan begynde med mere end de 40 og 50 pCt.

Jeg vil sige til dem, der ønsker at komme saa højt op som muligt, at det værste, der kan ske, er, at man misbruger Situationen og sætter Procenterne for højt op, saaledes at Brødet ikke bliver saa godt, som man er vant til det. For i saa Fald faar man de sagkyndige imod sig og en rigtig Folkestemning imod sig og faar altsaa en Situation, som de, der ønsker denne Indmalingstvang, slet ikke kan være interesse-rede i at faa tilvejebragt. Derfor vil jeg meget

henstille, at man følger de sagkyndige og begynder med en Indmaling af 40 og 50 pCt. Hvis det saa viser sig, at Priserne er saadanne, at man bør gaa højere med Indmalingsprocenterne, og at der ogsaa med højere Indmalingsprocenter kan fremstilles Brød, som er fuldt forsvarligt, har jeg ikke det mindste imod en Forhøjelse. Det forstaar jeg ogsaa, at man er enig om fra alle Sider.

Det ærede Medlem Hr. Grønning gjorde opmærksom paa, at Forslag om Indmalingstvang først var fremsat af Det konservative Folkeparti. Det er rigtig, og jeg har heroverfor til enhver Tid sagt: enhver Ting til sin Tid. Saa længe vi indfører Korn her til Landet i en Mængde af mindst 6—7—10—11 Mill. Tdr., som er det, vi har indført i de sidste 3 Aar, er der ingen Grund til Indmalingstvang. Er det Stillingen, saa er jeg enig med det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen i, at saa kan man lige saa godt lade Befolkningen indføre det, som er billigst, enten til Foder eller til Menneskeføde. Men naar vi faar en Høst som i Aar, der maaske er saa stor, at man ikke behøver at indføre mere end 2—3 Mill. Tdr. — ja, der er nogle, der mener, at man endda ikke engang behøver at indføre dette Kvantum —, saa er Situationen en helt anden; saa er det Befolkningens, de handlendes, Møllernes, Bagernes, Høusejernes Ønske, at der indføres en bestemt Kornsort, og hvis Indførselen er fri, vil det let føre til, at der bliver indført saa store Mængder, at der slet ikke er Brug for alt det indførte.

Derfor mener jeg, at nu er Tiden inde til at gennemføre det, jeg har foreslaaet. Hvis det viser sig, at det kan gennemføres paa forsvarlig Vis, er det muligt, at man i kommende Aar kan fortsætte med en saadan Indmalingstvang og paa den Maade maaske stimulere til større Kornproduktion her i Landet og mindre Indførsel af disse Raastoffer udefra. Jeg hører ikke til dem, der tror, at det, at man sætter Kornprisen lidt højere eller lidt lavere, indvirker paa, hvor meget der avles pr. Tønde Land. Den Opfattelse, som jeg tror, det ærede Medlem Hr. J. S. Foget var inde paa, tror jeg slet ikke paa Rigtigheden af. Nej, der skal mere til. Men selvfølgelig, hvis man har Sikkerhed for, at der skal bruges saa og saa meget dansk Hvede og Rug, er det muligt, at nogle Landmænd vil gaa over til Fremstilling navnlig af Sorter, som der maaske kan opnaas en højere Pris for end for de almindelige Sorter o. s. v. Det skal Landmændene meget hurtigt lære at indstille sig paa. Det viser sig til enhver Tid, at de har en uhyre Tilpasningsevne over for